



**Передслово включене в рукописаній формі,
в книзі УКРАЇНСЬКІ СІЧОВІ СТІЛЬЦІ**

**яке було писане і присвячене на чужині, в
липні 1955 р. на ознаку 40-літнього ювілею
створення УСС-ів і публікації цієї
меморіальної книги.**

**Передруковане, нижче, із рукопису сл. п. д-ра
Никифора Гірняка, тодішньої голови Братства
УСС.**

По останньому бою Українських Лицарів проти московських гнобителів-займанців прийшла для України доба політичної, духової і соціальної неволі, культурного занепаду і глибокої зневіри. Поволі починається забувати слава наших батьків, слава княжого меча і козацької шабляки. Примана дворянських почестей та царського золота щораз більше ломлять слабші характери й колишню національну свідомість та відпорність багатьох з нашої провідної верстви.

А по українських селах мандрують старі співці-кобзарі й на храмових святах біля церков, або й на базарах співають тужливу пісню:

«А де ж ваші, славні Запорожці, та воронії коні?
-- *Наші коні в царя на припоні, Запорожці в неволі.*
Ой, а де ж ваші, панове молодці, ясенькії списи?
-- *Наші списи в свата в стрісі, ми сами у лісі.*
Гей, а де ж ваші, славнії молодці, громкії рушниці?
-- *Наші рушниці в царя у столиці, Запорожці в темниці.»*

Та мимо важкої неволі пам'ять про славу Української Зброї перетривала серед нашого народу до ХХ. Століття. І коли стало зближатися передвістя першої Світової Війни – наша молодь, загрита палким закликком Шевченка:

«Вставайте, Кайдани порвіте! . . .» заздалегідь свідомо готується у лавах Січей, Соколів і Товариств Січових Стільців до Збройного Чину за визволення України з московських кайдан. Та чимало батьків поблажливо дивляться на муштру синів, як на дитячу іграшку й дивуються, як батьки в «Мойсею» Франка:

«Адже в нас не виділи того,
Не чували в пустині!
Чи пророцькі слова перейшли
В кров і душу дитині?»

А коли відносно нечисленні сотні юнаків у рядах Українських Січових Стілець вирушали на поле бою, де стояли проти себе мільйонні армії – їх назвали «лицарями абсурду».

Велика мусіла бути любов до поневоленого народу, тверда мусіла бути віра тих юних добровольців у слушність боротьби за свою Державу, коли вони найшли в собі стільки моральної сили, що перебороли всі зовнішні й внутрішні перешкоди, високо держали Національний Прапор України і в чин перемінили давню славу Української Зброї. І від 1914. року - вона не ржавіє вже «в царя у столиці». З рук Українських Січових Стрільців перехоплює її українське молоде покоління та безпереривно продовжує Збройний Змаг у рядах Армії УНР, СС, УГА, пізніше УВО-ОУН, Карпатської Січі, І Дивізії УНА й УПА.

Сороколіття віднови дії Української Зброї відмічуємо перевиданням оцієї «Книги Биття» Українських Січових Стрільців.

Привітайте ж її:

Товариші зброї – як згадку про бурхливі, юні дні Весни Вашої, дні боєвої слави;

Українські Юнаки на чужині, як Заповіт батьків плекати чесности, якими дорожили Українські Січові Стрільці: саможертви, геройства, побратимства, дисципліни;

Ви-ж Лицарі Української Повстанчої Армії, як вияв вдяки, що перейняли й досі держите Прапор безстрашної Збройної боротьби за Українську Самостійну Державу.

На чужині, в липні 1955.

(Підписав: Никифор Гірняк)

Голова Братства УСС